

## Söndag 13/1 – 91

Det började som en liten värk ovanför mitt vänstra ögonbryn. De första dagarna lade jag inte någon större vikt vid detta symtom som tycktes betydelselöst i skenet av allt annat som hände mig vid samma tid. Min fru hade lämnat mig för en annan och i sviterna efter den följande depressionen miste jag mitt arbete som sättare på tryckeriet.

Där stod jag alltså vid spegeln. Jag kan inte påstå att jag särskilt mycket njuter av min uppenbarelse, men just denna morgon tycktes mitt ansikte mer motbjudande än någonsin. I pannan – just på den plats där smärtan huserat sedan en dryg vecka – såg jag en mörk blånad täckande en oformlig knöl. Jag rörde försiktigt vid det onda.

Plötsligt drabbades jag av känslan av att ett vasst föremål hade huggits i pannan på mig. Jag vacklade till och såg i panik hur något höll på att krypa ut ur bulan, ut ur mitt huvud. Det var svart och det tjöt som ett sårat litet djur. Så vred det sig, som om det måste tränga sig ut, och mina smärtor stegrades till den grad att jag riskerade att förlora medvetandet. Likväl höll jag blicken fästad vid spegelbilden.

Så kom den. Det var en liten råttliknande varelse, men en varelse med starkt medvetande. Jag såg in i dess ögon. Den satt på mitt huvud, strax ovanför såret, varifrån vätska rann ned mot mitt ena öga. Den stirrade mot mig i spegeln. Den förstod vem jag var.

Så bröts min förlamning, och jag tog mig åt huvudet för att gripa råttan. Jag kände dess skarpa tänder i min hand. Djuret flydde ned på golvet, kilade längs väggen och försvann sedan ut ur badrummet.

Jag kunde inte längre stå upprätt. Jag föll, huvudet rammade toalettstolen och allt försvann i ett töcken.

När jag vaknade satt djuret och åt på mitt ena öga. Jag slog trött efter det, insåg att slaget var förlorat.

\*